

Видовданска беседа

Пише: Слободан Антонић
уторак, 28 јун 2011 16:01

Драги пријатељи, драга браћо и сестре,

Видовданска беседа се обично посвећује одбрани слободе. Видовданска етика и јесте етика мушкости и жртвовања за одбрану слободе.

Али, ми данас не живимо у временима у којима слободу треба бранити. Наша слобода је, нажалост, у много чему већ изгубљена. Ми живимо у временима унутрашње окупације. Иако су наше државе, наизглед, слободне и независне, сви знамо да је то само привид. Јер, те државе, њихови управљачи и њихове институције – и политичке, и просветне, и културне – раде све супротно интересима нашег народа.

Они уништавају наш национални идентитет, они кривотворе нашу националну баштину, они пустоше нашу националну културу, они пљачкају наше национално богатство, они упропашћавају не само нас, већ и будућност наше деце...

Наше државе раде против нас. Оне су, нажалост, све мање државе, а све више обичне вазалне територије. То је један пројекат, много шири од наших земаља, то је један опасан пројекат, глобалних размера, који хоће да угуши народе, који хоће да смрви и у земљу укопа све вредности хришћанске цивилизације – и храброст и витештво и мушкост, и породицу и верност, и богобојажљивост, и патриотизам и христољубље и човекољубље...

Све се то мрви и укопава, да би се на месту Светог храма изградио незнабожачки жртвеник за Молоха, тог демона оскрнављене и побијене деце. И како бисмо, у свету једног новог варварства, сви заједно постали вечни робови демона новца, разврата,

свирепости и безумља.

Ми смо, драга браћо и сестре, а тога морамо бити свесни, сви већ на неки начин поробљени, сви већ оковани невидљивим ланцима и сви као робље одведени у Нови Вавилон. И сад нам се из тога ропства ваља спашавати. О том спашавању треба мислити, о том спашавању треба говорити.

Није лако спасти се. Јер, прва претпоставка спаса јесте уопште схватити да си роб. А то се може једино ако знаш шта је слобода.

И управо то је наш главни садашњи задатак – сачувати сећање на слободу. Када је Ксеркс, персијски деспот, хтео да пороби Грке, послао им је гласнике да им тражи „земљу и воду“ – симболичко признање покорности. Када су Ксерксови гласници дошли у Спарту, разљућени Спартанци су их „бацили у бунар и препоручили им да из бунара однесу краљу земљу и воду“ [1]. Онда су се Спартанци покајали, јер су прекршили завет неповредивости гласника, па су решили да заузврат Ксерксу пошаљу двојицу својих грађана, како би на њима искалио бес због спартанске дрскости. „И добровољно се јаве“, пише Херодот, „Сперхије, син Анеристов, и Булије, син Николајев, најбогатији и најотменији Спартанци“ [2]. Идући Ксерксу, наиђу њих двојица на Хидарна, персијског заповедника Мале Азије. Хидарно их лепо угости, па им рече: „Људи из Спарте, што се не покорите нашем деспоту, погледајте ово моје изобиље, и ви можете имати све то само ако се баците ничице пред деспота и обећате му покорност“. А двојица Спартанаца му овако одговорише: „Хидарно, савет који нам дајеш за нас није добар. Јер ти нам саветујеш само оно што си сам искусио, а друго ти је непознато. Ти знаш, наиме, само за ропство, а слободу ниси никада ни окусио и не знаш да ли је она слатка или не. Да си је, наиме, окусио не би нам саветовао да се за њу боримо само копљима, него и секирама, и зубима, и ноктима...“

Е па, драги пријатељи, ми који смо данас на овом месту знамо шта је то слобода. Знамо колико је слатка, знамо како испуњава груди, колико носи уздања, пркоса и самопоштовања. Баш зато, ми који смо данас на овом месту, нећемо никоме падати пред ноге, нећемо никоме обећавати покорност – а поготово не неком локалном деспоту, или његовим Молох-врачевима. Учићемо и нашу децу да буду непокорна, учићемо и наше псе да гризу, учићемо и наше птице да кљују... И једнога дана покидаћемо и видљиве и невидљиве ланце и кренути са својим народом у избављење – из смрдљивог мрака Вавилона, ка светлости небеског Јерусалима.

Видовданска беседа

Пише: Слободан Антонић
уторак, 28 јун 2011 16:01

Али, до тог дана чувајмо ову лучу слободе, која је остала још да гори у нашим грудима. Није узалуд речено да је Црна Гора српска Спарта. Имена оних двојице великих Спаратанаца и данас, после 2,5 хиљаде година, памтимо. Јер, то су имена поносних и храбрих људи. А имена свих оних пузаваца и чанколиза, који су љубили папуче Деспоту зарад пунијег трбуха, нико се више не сећа.

То је и ваша, и наша судбина. Да будемо часни, да будемо лучоноше слободе и да, када дође време, запалимо ватру слободе, велику ватру која ће сажећи и у пепео смрвити, и Молохов храм, и Молохове врачеве и Молохове деспоте. Колико је тај дан слободе близу, а колико далеко, то засада не можемо знати. Али, Видовдан је дан када се духовно спремамо и радујемо том часу. Часу када ћемо рећи – *Време је за слободу. Нека буде слобода* !

И биће слобода.

Беседа је одржана 28. јуна 2010. у Бару, на „Видовданској вечери“ коју је организовала Православна црквена општина барска и Српско просветно друштво Бар.

[1] Херодот, *Историја*, књ. 7, пар. 133, српски превод: *Херодотова историја*, „Матрица српска“, Нови Сад 1980, књ. 2, стр 175.

[2] Исто, пар. 134.